

Dage. Man har imidlertid ment, at naar man sikrer sig det fornødne Lægeeftersyn i 5 Dage, vilde derved efter Omstændighederne fuld Betryggelse være opnaaet. Seg kan nu ikke nægte, at mig forekommer det, at Vægten maa lægges paa dette fastsatte Lægetilsyn, som de over Grænsen indpasserede saaledes ere undergivne, og ikke paa det Lægeeftersyn, som finder Sted, naar Jærnbaneloget passerer Grænsen, eller naar Dampskibene lægge til, og sætte Passagerer i Land. Da møder ogsaa Vægen og tager mod Passagererne og spørger høfligt til deres Befindende, om de befindende sig vel, hvilket de selvfølgelig besvare bekræftende, naar det er Tilfældet, og saa er den Historie forbi, men det forekommer mig ikke at give nogen tilstrækkelig Betryggelse; der kan jo komme det Tilfælde, hvor den vedkommende Passager hos sig selv føler Sygdommen, og egentlig, havde jeg nær sagt, altsaa har nogen Mistillid til sig selv, og i dette Tilfælde tror jeg ikke, at dette Lægeeftersyn vil yde nogen virkelig Betryggelse. Noget andet er, hvad der i alt Fald blev gennemført i Slutningen af Perioden, at der er Væger paa Skibene, som besørge Overtarten mellem Korsør—Kiel, Warnemünde—Gedser, skønt den Tid, Overtarten medtager, er saa kort, at det er kun en mindre Grad af Betryggelse ved Vægens Tilstedeværelse om Bord, i alt Fald i den Retning, som der i Sundhedskollegiets Skrivelse er henpeget til, nemlig, at det skulde paalægges Vægerne, at føre Tilsyn med Passagererne om Bord, for at se, om der ytrer sig betænkelige Tegn til, at Passagererne have Sygdoms Spirerne i sig. Det er en umulig Opgave for Vægen at kontrollere det om Bord paa Dampskibet; men som sagt, jeg tror, at det efterfølgende stadige Tilsyn af Vægen i 5 Dage yder en væsentlig Betryggelse mod, at Sygdommen breder sig. Der er endnu en Bestemmelse i Lovforslagets § 3, som angaar de Personer, hvem det efter Loven af 1875 paahviler at være forsynede med de saakaldte Opholdsbøger, hvor ved altsaa ligeledes Regeringen eller Justitsministeren bemyndiges til at nægte saadanne Personer Udgang til Riget, en Bestemmelse, som kun kan komme til Anvendelse, naar der udbryder en stærk og udbredt Epidemi nær op ad vort Lands Grænser, saaledes som Tilfældet netop var i Hamborg. Men det Forhold vil jo medføre, at efterhaanden som Forretningsslivet mere og mere standses der og ligger stille, saa vil en stor Del af den derved arbejdsløse Befolkning, som bliver erhvervsløs, søge andet Steds hen for muligvis der at finde det Erhverv, som den ikke længere kan finde paa det af Sygdommen

angrebne Sted, og man kunde paa den Maade berygte en stærk Indvandring af Folk, som i særlig Grad kunne ventes at ville medføre Sygdoms smitten til Landet. At der endelig i § 4 er tilføjet en Ekspropriationsbestemmelse, det skal jeg kun i Forbigaaende bemærke, det er jo selvfølgelig, at Regeringen maa have fornøden Bemyndigelse til, naar den besluttede sig til ikke at gennemføre en fuldstændig Grænseafspærring, men en mindre, nemlig en Passering af Grænsen under mere eller mindre indskrænkende Bestemmelser, da at kunne staffe den fornødne Grund ved Grænsen til de nødvendige Anstalter til Isolation og Desinfektion m. v. — De Indvendinger, man i det hele taget skulde fremsætte mod dette Lovforslag, maatte nærmest gaa ud derpaa, at vi derved vilde lægge et Baand paa den almindelige Frihed til at bevæge sig her og der, efter som man har Øyst til, og dernæst skulde de vel nærmest gaa i den Retning, at det vilde være mindre naturligt at lægge en saa stor, udstrakt Bemyndigelse i Regeringens eller i Justitsministerens Haand, som den, der her altsaa er Tilfældet, og at man i alt Fald hellere maatte gribe til i en bestemt Lov at formulere de Betingelser, hvorunder saadanne Foranstaltninger skulle kunne komme til Anvendelse. Med Hensyn til den første af disse Indvendinger forekommer det mig dog egentlig ikke, at man kan tillægge dem nogen stor Betydning; for det første er det utvivlsomt saa, at saa snart der udbryder en saa stærk og voldsom Epidemi som den, vi saa saa kort fra vore Grænser i Efteraaret, saa indskrænker de rejsendes Antal sig af sig selv til det mindst mulige. Folk rejse ikke mere for Øyst eller Fornøjelse, det er kun dem, hvis Forretning eller andre Hensyn uundgaaelig kræve, at de maa rejse, som udsætte sig for de Ubehageligheder, der kunne følge med en Rejse i smittet Land under saadanne Omstændigheder. Og dernæst kan man jo dog ikke nægte, at selv om man altsaa maa underkaste Danske, som have været i Udlandet og ved deres Hjemkomst finde Blandingsfælskab ved at komme inden for Landgrænserne, visse Mlemper og Ubehageligheder, saa er dette at lade enkelte Individer bære Mlemperne dog langt at foretrække for den Mulighed at saa Sygdommen ført ind i Landet og derved fremkalde uberegnelige Ulykker for et stort Antal af Landets Beboere. Dernæst ere Forholdene jo saaledes med Hensyn til den anden Indvending, at det vil være umuligt i en Lov nogenlunde udtømmende at give Regler for, naar og under hvilke Omstændigheder saadanne Foranstaltninger skulle træffes, det maa nød-